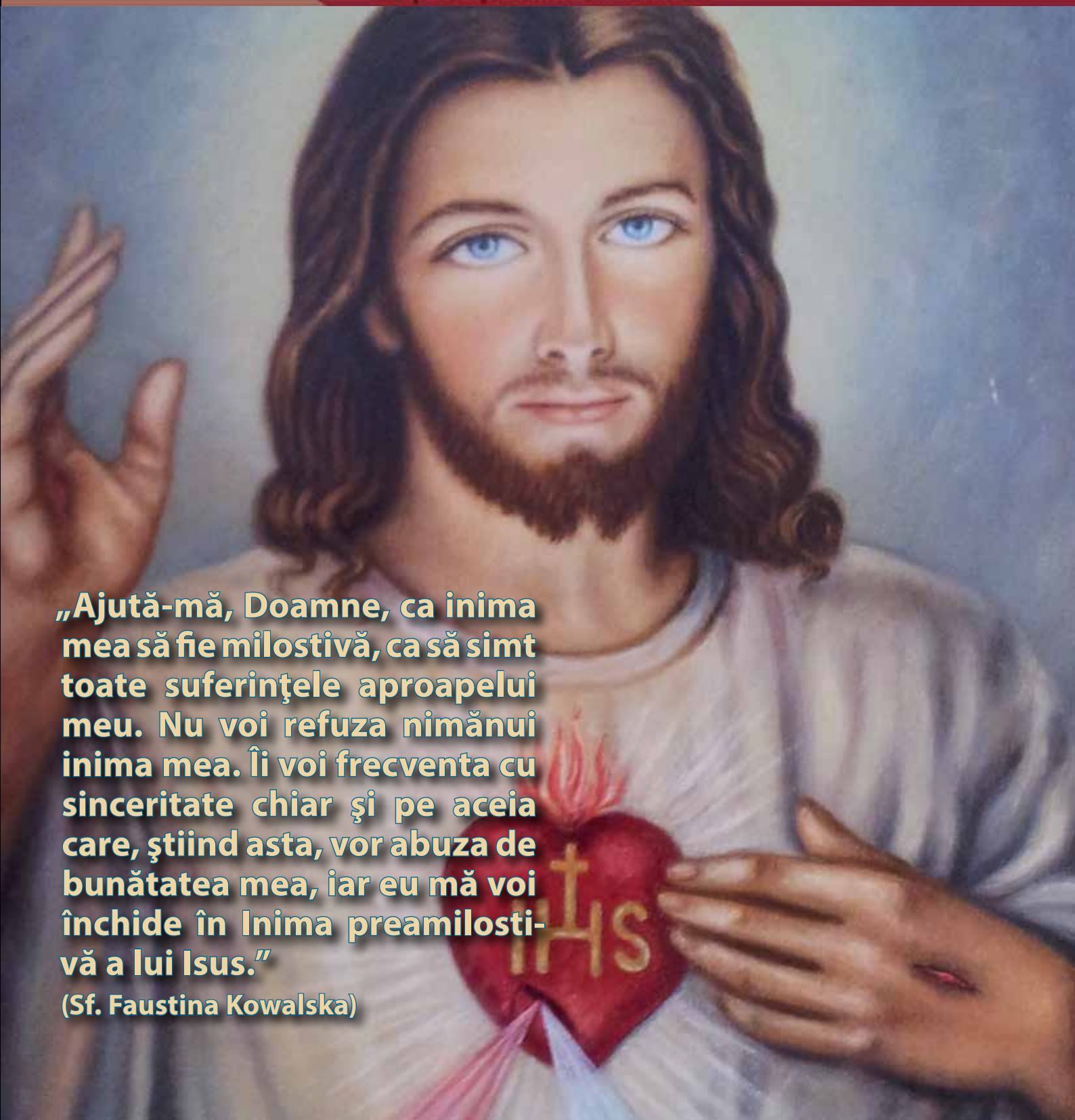

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

„Ajută-mă, Doamne, ca inima mea să fie milostivă, ca să simt toate suferințele aproapelui meu. Nu voi refuza nimănui inima mea. Îi voi frecventa cu sinceritate chiar și pe aceia care, știind asta, vor abuza de bunătatea mea, iar eu mă voi închide în Inima preamilostivă a lui Isus.”

(Sf. Faustina Kowalska)

ANUL XXII NR. 6
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
• un abonament pentru anul 2016 - **28 RON**
• un abonament pentru străinătate - **20 €**
• un abonament susținător 2016 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

20

Pelerinaj jubiliar în Cetea Eternă

Experiențele pe care cineva le face de tânăr rămân experiențe care se păstrează nu doar în amintire, dar și în adâncul sufletului. O vizită la Roma, o întâlnire cu Biserica Universală poate declanșa ceva pozitiv pentru un tânăr, ceva ce poate deveni un bun fundament, o rădăcină pentru o viață de bun creștin. Pelerinajul nostru a durat 5 zile. În aceste zile am vizitat cele patru...

22

A șaptea întâlnire anuală a Rețelei de Rugăciune

Desfășurată în Duminica Bunului Păstor, 17 aprilie 2016, în Anul Milostivirii Divine, a șaptea întâlnire anuală a Rețelei de rugăciune pentru preoți și chemări la viața consacrată a avut loc la Mănăstirea Salvatorienilor din Timișoara, Parohia romano-catolică Timișoara III-Elisabetin. Întâlnirea s-a bucurat de prezența a mai mult de 80 de credincioși, veniți din parohiile timișorene...

23

Sfântul Paul, apostolul neamurilor

În anul 32 sau 35 al erei creștine, un tânăr rabin, pe nume Saul-Paul, se îndrepta spre Damasc în Siria. Era un dușman al creștinilor și fusese martor la uciderea unui creștin, diaconul Ștefan. Ajuns la porțile Damascului, Saul este străfulgerat de o lumină din cer și trântit la pământ (cf. Fap 9,3-4). Viziunea pe care Saul-Paul o are acolo îi va schimba fundamental viața...

11

Az Ökumenikus Vallás Olimpia gerhardista díjazottjai

A Gerhardinum Római Katolikus Teológiai Líceumot két diák képviselte az országos versenyen. Jakab Orsolya Erzsébet IX. B osztályos tanuló dicséretben részesült, Zöld Tímea XI. B osztályos diák III. díjat kapott. A diákokat Kocsik Zoltán spirituális készítette fel az országos megmérettetésre.

Un stil de viață

În aceste zile m-am gândit la cuvântul pe care îl subliniem de foarte multe ori când vorbim despre comunitățile noastre parohiale: „viața contează, nu structura”. Și m-am gândit, ce înseamnă viața, viața comunitară? Desigur, putem da multe răspunsuri, de exemplu: Viața Lui între noi, viața Sfintei Treimi între noi... Dar cum se realizează aceasta? Odată, în Germania, m-am întâlnit cu un preot venit din Japonia, iar el a formulat această întrebare: „Dacă cineva vine din afară și vrea să devină creștin, în care comunitate îl introducem? Despre care comunitate spunem: aici trăiesc creștini, să trăiești și tu la fel?” – Isus a venit pe pământ să ne aducă viața Sfintei Treimi, pentru ca și noi să tindem să trăim asemenea persoanelor Sfintei Treimi... Prima întrebare pe care trebuie să ne punem „pentru viață” este: Cu cine trăiesc această unitate a Sfintei Treimi? Câți suntem? – Cred că trebuie să-i învățăm pe oamenii cu care venim în legătură, să știe: Care este comunitatea primară a lor? Cu care persoane merg în profunzime? (altfel riscăm să avem relații superficiale cu toată lumea). Și Isus avea 12 apostoli, nu odată 15, altădată 7, ci 12. Și El știa că are 12, iar cei 12 știau că ei sunt 12. Aceste grupuri mici pot fi acele „celule”, care formează organele, iar organele întregul corp. Și toate celulele sunt în legătură între ele, în colaborare cu tot trupul. – Ar fi acesta un pas spre viață, care „contează”? – Desigur, după aceea, aceste comunități nu vor rămâne închise... Apostolii au răspândit această viață în întreaga lume. N-au rămas închisi în sine, ci peste tot unde s-au dus au întemeiat comunități, asemenea comunității lor de apostoli, cu Isus în mijlo-

cul lor. Ei au răspândit nu un pic de religiozitate, un minim de făcut, ci un stil de viață. „De acolo vă vor cunoaște...”

De foarte multe ori mă impresionează, cât de mult investește Biserica în formarea preoților ei. Timp de 7 ani îi pregătește, dar și după aceea preoții participă la exerciții spirituale, la cursuri de formare... Și, cu toate acestea, uneori ne este greu să rămânem în iubirea lui Cristos, să fim înflăcărați și plini de speranță în misiunea Lui. Simțim că avem nevoie de hrană spirituală zilnică, să avem exerciții zilnice în care reînnoim relația noastră cu El, pentru a putea merge între oameni cu spiritul Lui. – Cred că fiecare creștin, care prin botez primește o vocație de misionar, are nevoie de pregătire, de exerciții spirituale, de formare... și are nevoie de ani de zile pentru aceste pregătiri. Este important să nu ne pierdem răbdarea, să nu așteptăm rezultate imediate, după câteva luni. Dar și semănătorul care a semănat toamna, primăvara iese să vadă, dacă într-adevăr au încolțit semințele... dacă nu imediat, dar după un timp trebuie să aducă rod... Dacă nu, e nevoie de o examinare a conștiinței, a metodelor, a vieții... poate undeva am omis ceva... Dar care este rodul nostru? – Desigur nu putem avea o îndatorire mai mare decât aceasta: să-i iubim pe semenii noștri astfel încât Isus să se nască în ei, să crească și să se dezvolte. În această privință trebuie să ne ajutăm în primul rând. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple, avem nevoie de comunități mici.

Pál Iosif-Csaba

Rugăciunea nu este o baghetă magică

Pentru Papa Francisc, rugăciunea nu este nici o „baghetă magică” de folosit atunci când dorim ceva, nici ceva ce să facem doar când simțim cheful, ci o forță care ne susține credința în momentele dificile. „Isus spune că trebuie ‘să ne rugăm mereu și să nu ne descurajăm’”, a explicat Pontiful la audiența generală din data de 25 mai. Punctul de plecare al catehezei a fost pasajul biblic cu văduva și judecătorul (Lc 18,1-18).

Acesta, a amintit Sfântul Părinte, era „nedrept, fără scrupule, care nu ținea cont de Lege, ci făcea ceea ce voia, în funcție de interesul său”. Și tocmai lui i se adresează văduva, cerând dreptate. „În fața indiferenței judecătorului, văduva recurge la unica sa armă: să continue cu insistență să îl deranjeze, prezentându-i cererea sa de dreptate. Și tocmai cu această perseverență ajunge la scopul său. De fapt, judecătorul, la un moment dat, o ascultă, nu pentru că este mișcat de milostivire, nici pentru că îi impune asta conștiința; pur și simplu admite: ‘pentru că nu mă lasă în pace, îi voi face totuși dreptate văduvei acesteia ca să nu vină și să mă tot bată la cap.’”

Papa Francisc a tras două concluzii: „dacă văduva a reușit să îl convingă pe judecătorul necinstit cu cererile sale insistente, cu cât mai mult Dumnezeu, care este Tată bun și drept, ‘nu va face dreptate aleșilor săi care strigă zi și noapte către el’; și în afară de aceasta, nu îi va ‘face să aștepte’, ci va acționa ‘îndată’”. A admis că „cu toții simțim momente de oboseală și de descurajare, mai ales când rugăciunea noastră pare ineficace. Însă Isus ne asigură: spre deosebire de judecătorul necinstit, Dumnezeu îi ascultă îndată pe fiii Săi, chiar dacă aceasta nu înseamnă ca să facă asta în timpurile și în modurile pe care le-am vrea noi. Rugăciunea nu este o baghetă magică! Ea ajută să păstrăm credința în Dumnezeu ca să ne încredem în El și atunci când nu îi înțelegem

voința. În aceasta, însuși Isus – care se ruga mult! – ne este exemplu.”

Cateheza s-a încheiat amintindu-se întrebarea: „‘Dar, când va veni Fiul Omului, va găsi oare credință pe pământ?’ (v. 8). Și cu această întrebare toți suntem puși în gardă: nu trebuie să încetăm rugăciunea, chiar dacă nu este corespunzătoare. Rugăciunea este cea care păstrează credința, fără ea credința șovăie! Să îi cerem Domnului o credință care să devină rugăciune neîncetată, perseverență, ca aceea a văduvei din parabolă, o credință care se hrănește din dorința venirii Sale. Și în rugăciune să experimentăm compasiunea lui Dumnezeu, care, ca un Tată, vine în întâmpinarea fiilor Săi, plin de iubire milostivă.”

După audiență, Pontiful a făcut apel la protejarea copiilor, în contextul Zilei Mondiale a Copiilor Dispăruți, fondată de președintele american Ronald Reagan în 1983, marcată de atunci an de ani pe 25 mai. „Este o datorie a tuturor de a-i ocroti pe copii, mai ales pe cei expuși riscului ridicat de exploatare, trafic și conduite deviante. Doresc ca autoritățile civile și religioase să poată zdruncina și sensibiliza conștiințele, pentru a evita diferența în fața suferinței copiilor singuri, exploatați și îndepărtați din familiile lor și din contextul lor social, copii care nu pot să crească senin și să privească spre viitor cu speranță. Îi invit pe toți la rugăciune pentru ca fiecare dintre ei să revină la afectul celor dragi ai săi.”

A oferit de asemenea rugăciuni pentru cele peste 160 de persoane ucise luni în atacuri coordonate în orașele Jableh și Tartus din Siria. „Îi îndemn pe toți să îl rugăm pe Tatăl milostiv și pe Sfânta Fecioară Maria, pentru ca să dăruiască odihnă veșnică victimelor, mângâiere rudelor și să convertească inima celor care seamănă moarte și distrugere.”

www.catholica.ro

Creștini căldicei sau catolici dăruți total?

„Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” (Ap 3, 16)

La auzul acestor cuvinte ne înțeleg diverse reacții: teamă, uimire, confuzie, scepticism. Ce e rău în a fi „căldicel”, adică nici prea cald, nici foarte rece? Dacă vorbim în termeni omenesci, a fi căldicel înseamnă a fi „ok.” Adică undeva la mijloc. În termeni de credință, de păcat și de har, a ne mulțumi cu o stare mediocră nu este tocmai ceea ce așteaptă Dumnezeu, Creatorul nostru, de la noi, copiii Săi. Privind la cuvântul Său, nu putem să nu observăm că de multe ori Domnul este într-adevăr radical: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Lc 9, 62) Sau: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei.” (Mt 18,9) Un alt cuvânt cu greutate care răsună și astăzi îl regăsim în cartea Deuteronomului: „Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul, binecuvântarea sau blestemul... Alege viața, ca să trăiești.” Depinde de fel de viață ne dorim și de viitor ne făurim prin ceea ce suntem și facem zilnic.

Privind la viața noastră schimbătoare, la mediul corupt în care trăim, la presiunea pe care societatea contemporană o exercită asupra noastră spre a fi deschiși la tot ce e nou și la modă, dar fără valoare, ne întrebăm: nu putem oare negocia termenii păcatului cu Dumnezeu? Nu-I putem propune un compromis Tatălui cersc între legile și voința

Lui și legile lumii și voința noastră? Dumnezeu, Făuritorul prin excelență a tot ce e bun, sfânt și desăvârșit nu va putea fi niciodată provocat la vreun minim rău! Dacă ar fi posibil, noi ne-am dori să fim și în rând cu lumea și tolerați de Dumnezeu; să fim și admirați de cei din jur, dar și încurajați în propria vanitate de Domnul. Să ne și mândrim cu numele de creștin, dar să și „cochetăm” cu păcatele mondene, cu viciile lumesti, cu tendințele actuale de falsificare a binelui și adevărului; să selectăm din poruncile Creatorului pe cele care ne plac și să le respingem, prin încălcare, pe cele care ne displac. În sfârșit, am vrea să ne bucurăm de statutul de creștin, dar căderile să ne fie trecute cu vederea iar fărădelegile să ni se ierte la nesfârșit. Însă vocația creștină nu este o joacă! Ne asigură de aceasta sf. Paul: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Gal 6,7) O atenționare mai mult decât relevantă!

Chemarea creștinului este cu siguranță una radicală. Sfîntenia este radicală. Alegerea binecuvântării în locul blestemului este o alegere decisivă, care ne schimbă întreaga existență, ne transformă din interior spre exterior, își pune amprenta asupra fiecărui domeniu din viața noastră. Ce ne împiedică să trăim sfințenia? Doar un singur cuvânt: „da” – ul, direct sau tacit, spus păcatului.

Însă oricâte scuze și pretexte ne-am găsi, oricâte circumstanțe atenuante am căuta pentru a ne justifica propria delăsare, corupție sufletească sau nerodnicie spirituală, nu putem sluji la doi stăpâni: și pe Dumnezeu cu principiile Lui pe de-o parte și mândria, egoismul, mânia, necurația și alte patimi pe de altă parte. „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea...” (Mt 12,30) Este ca și în cazul unei căsnicii autentice: nu alegem să iubim pe jumătate, nu decidem să fim parțial fideli, nu slujim soțul/soția numai când și cum avem chef sau dispoziție. Ci ne asumăm un angajament pe viață, vrem să manifestăm o dragoste care se oferă continuu, luptăm pentru a fi în permanentă comuniune cu cel ales/cea aleasă. (...)

Cristos Domnul nu are însă nevoie de ucenici conduși de spiritul lumii, ci conduși de spiritul Lui. Nu de mărturisitori căldicei sau indeciși, ci de adevărați urmași ai Lui, animați continuu de Duhul Sfânt. Iar acest Duh Sfânt este foc! Însuși Mântuitorul afirmă: „Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă!” (Lc 12, 49) Adevărații credincioși „ard” mereu de focul iubirii lui Dumnezeu, sunt consumați de zel pentru El și pentru mântuirea sufletelor și se străduiesc să răspândească în jurul lor flăcările iubirii caritabile, ale credinței vii și ale virtuților creștinești.

Pr. Nikola Laus jun.

Anul milostivirii din lună în lună

Sfântul Părinte a proclamat anul acesta ca fiind un „An Sfânt Extraordinar al Milostivirii”.
Să încercăm să trăim, împreună cu Sfântul Părinte, acest an, din lună în lună!

Iulie

Tabere de vară, exerciții spirituale – să fie legate cu pelerinaj, sau se poate participa la hirotonire de preot și diacon (2 iulie)!

Câteva tabere:

- 4-8 iulie Tabără pt tineri la Brebu Nou,
- 7-10 iulie Mariapolis la Reșița,
- 14-17 iulie Tabără pentru familii la Brebu Nou,
- 20-31 iulie Întâlnirea Mondială a Tinerilor în Polonia.

-Să facem evaluare a semestrului întâi și să continuăm drumul cu avânt reînnoit!

A/ Mediație, învățătură, convorbire: punctele de până acum din MV

B/ Teme concrete:

- Să planificăm bine vara, personal, cu familia noastră, cu comunitatea noastră: Cum va fi vara nu regres, ci progres spre Dumnezeu?
- Tema taberei, exercițiilor spirituale poate fi inspirată din: Misericordiae Vultus, Amoris Laetitia, Laudato si.
- Poate vara vom avea ocazia să vizităm pe cineva, cu care este nevoie să reglementăm relația noastră.

Pal Iosif-Csaba

Noutăți editoriale: Cartea Papei Francisc

„Rolul Bisericii nu este de a condamna, ci de a permite întâlnirea cu acea iubire viscerală care este milostivirea lui Dumnezeu. De aceea, ca preot, este necesar să ieși. Să ieși din biserici și din parohii, să ieși și să cauți oamenii acolo unde trăiesc, unde suferă, unde speră”.

„Milostivirea este întâiul atribut al lui Dumnezeu. Este numele lui Dumnezeu. Nu sunt situații din care să nu putem ieși, nu suntem condamnați să ne afundăm în nisipuri mișcătoare.”

Într-un discurs simplu și direct, Papa Francisc se adresează oricărui bărbat și oricărei femei de pe planetă, stabilind un dialog intim și personal. În centru se află tema sa cea mai dragă – milostivirea –, care a fost dintotdeauna punctul cardinal al mărturiei sale

și acum al pontificatului său. Fiecare pagină vibrează de dorința de a ajunge la toate acele suflete – din Biserică și din afara ei – care caută un sens vieții, o cale a păcii și a reconcilierii, un leac pentru rănilor fizice și spirituale. În primul rând, acea umanitate tulburată și în suferință care cere să fie acceptată, nu respinsă: săracii și marginalizații, deținuții și prostituatele, dar și cei confuzați și cei îndepărtați de credință, homosexualii și divorțații.

În dialogul cu vaticanistul Andrea Tornielli, Francisc explică – plecând de la amintirile din tinerețe și de la momentele emoționante din experiența sa clericală – rațiunea convocării unui An Sfânt extraordinar, pe care îl dorește cu putere. Fără să nege problemele etice și teologice, Francisc reafirmă că Biserica nu poate închide ușa nimănui; mai degrabă are sarcina de a face o breșă în conștiințe pentru a da speranță în ce privește asumarea responsabilității și a îndepărtării de răul comis.

Într-o mărturisire plină de sinceritate, Francisc nu evită să abordeze relația dintre milostivire, justiție, corupție. Creștinilor enumerați în rândurile celor „drepti” le amintește: „Și Papa este un om care are nevoie de milostivirea lui Dumnezeu”.

Cartea „Numele lui Dumnezeu este Milostivirea” este publicată în 82 de țări.

(„Numele lui Dumnezeu este milostivirea”, editura Trei, 2016)

Papa Francisc: Ignorarea săracilor înseamnă disprețuirea lui Dumnezeu

Dacă nu arătăm milostivire față de alții, nu ar trebui să ne așteptăm să o primim de la Dumnezeu, și nu din reținerea lui Dumnezeu, ci din închiderea noastră. „Milostivirea lui Dumnezeu față de noi este legată de milostivirea noastră față de aproapele; când lipsește aceasta, și aceea nu găsește spațiu în inima noastră închisă, nu poate intra. Dacă eu nu deschid larg ușa inimii mele pentru cel sărac, acea ușa rămâne închisă. Și pentru Dumnezeu. Și acest lucru este teribil.”

Concluzia aceasta a fost trasă în contextul reflecției pe marginea parabolei cu săracul Lazăr de la audiența generală din 18 mai. După ce a prezentat pe scurt parabola, a spus: „Excluzându-l pe Lazăr, (bogatul) nu a ținut cont nici de Domnul, nici de legea Sa.” Și a subliniat apoi: „A-l ignora pe cel sărac înseamnă a-l dis-

prețui pe Dumnezeu!”, repetând de două ori aceasta. Dacă în această viață se făcea că nu îl vede, dincolo îl recunoaște. „Acum îl recunoaște pe Lazăr și îi cere ajutor, în timp ce în viață se prefăcea că nu-l vede. De câte ori atâția oameni se prefac că nu-i văd pe cei săraci! Pentru ei săracii nu există.”

Sfântul Părinte a explicat că bogatul crede că poate cere de băut „datorită condiției sale sociale precedente. Declarând imposibil să asculte cererea sa, Abraham în persoană oferă cheia întregii relatări: el explică faptul că lucrurile bune și cele rele au fost distribuite în așa fel încât să compenseze nedreptatea pământească și ușa care îl separa în viață pe cel bogat de cel sărac s-a transformat într-o ‘mare prăpastie’. Atât timp cât Lazăr stătea sub casa sa, pentru bogat exista posibilitatea de mântuire, să deschidă larg ușa,

să îl ajute pe Lazăr, dar acum când amândoi au murit, situația a devenit ireparabilă.”

Bogatul cere atunci o minune, nu pentru el, ci pentru frații săi: ca Lazăr să revină între ei și să îi avertizeze. Iar Abraham a dat cunoscutul răspuns: „Îl au pe Moise și pe profeți, să asculte de ei”. Papa Francisc a explicat: „Pentru a ne converti, nu trebuie să așteptăm evenimente minunate, ci să ne deschidem inima la Cuvântul lui Dumnezeu, care ne cheamă să îl iubim pe Dumnezeu și pe aproapele. Cuvântul lui Dumnezeu poate face să retrăiască o inimă uscată și să o vindece de orbirea sa. Bogatul cunoștea Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu l-a lăsat să intre în inimă, nu l-a ascultat, de aceea a fost incapabil să deschidă ochii și să aibă milă de cel sărac.”

catholica.ro

Conferirea Sacramentului Sf. Mir la Reșița

„Mă bucur mult, că am reușit să mă pregătesc pentru primirea mirului. Au fost doi ani de zile frumoși, în care am putut învăța cât mai multe în legătură cu religia. Acum pot spune că, în sfârșit, l-am primit pe Duhul Sfânt în sufletul meu și sper să fie alături de mine pe tot parcursul vieții.” (Francesca Frîncu)

Sâmbătă, 21 mai, la Parohia Romano-catolică „Maria Zăpezii” din localitatea Reșița a avut loc conferirea Sfântului Sacrament al Mirului.

Sfântul Sacrament al Mirului a fost administrat de către Msgr. Johann Dirschl vicar general al Episcopiei Romano-Catolice de Timișoara.

Anul acesta au fost miruiți 38 de tineri, din care 34 din Reșița și 4 din Dognecea. Fiecare tânăr a fost însoțit de nașul său, care-i va fi, de acum încolo, îndrumător spiritual.

Pregătirea tinerilor pentru miruire s-a desfășurat pe o perioadă de doi ani. În toată perioada aceasta, tinerii au fost coordonați de către preoți și cateheți ai parohiei. Întâlnirile au avut loc săptămânal, iar tinerii candidați au participat și la diferite acțiuni, pregătite de grupurile din parohie.

Acest eveniment a fost un prilej de sărbătoare pentru întreaga comunitate, unde au participat mulți credincioși, care au ales să fie martori la primirea acestui Sacrament

al maturității în viața creștină a tinerilor.

Unii din tinerii parohiei au pregătit un salut personal, alții au pregătit dulciuri pentru agapa finală. Grupa părinților au contribuit la împodobirea bisericii și a curții.

După primirea mirului și a darurilor Sfântului Duh, tinerii au fost surprinși cu mici cadouri, astfel că ei au primit diplome de absolvire care conțineau câte un motto specific, pixuri personalizate cu numele fiecăruia, precum și o invitație de a participa la diferite grupuri de tineret din parohie.

Iată impresiile unora dintre tinerii miruiți.

„Pentru mine, primirea Sfântului Mir a fost foarte importantă deoarece acesta este administrat o singura dată în viață și ne face să fim creștini maturi în Biserică. Sunt bucuroasă că am avut ocazia să primesc mirul.” (Bianca Frîncu)

„Timp de doi ani de zile ne-am pregătit pentru această zi în care îl primim pe Duhul Sfânt. Pentru mine, această perioadă de pregătire a adus o mare schimbare în viața mea. De copil am început să vin la orele de religie, dar viața creștină era pentru mine doar o îndatorire de împlinit, și îmi era greu să vin la orele de pregătire. Între timp, însă, l-am cunoscut mai bine pe Isus și stilul său de viață. Am înțeles, de exemplu, că trebuie să învăț să-i iert pe semenii mei, așa cum și Dumnezeu mă iartă pe mine de atâtea ori. Iar azi am primit cu bucurie, împreună cu colegii mei, acest sacrament, convins fiind de faptul că Duhul Sfânt ne va întări, ca să trăim credința noastră nu numai la biserică, ci și la școală și acasă. Apoi Duhul Sfânt ne va da putere să ducem valorile creștine și celorlalți tineri, ca să putem trăi așa într-o lume mai frumoasă.” (Andre-as Lang)

Ergänzt eure Liste mit den Punkten aus dem Bibeltext.

Ein guter Hirte...

- Lässt im Notfall sein Leben für die Schafe.
- Lläuft nicht davon.
- Hat ein persönliches Interesse an seinen Schützlingen, sie sind ihm nicht egal.
- Kennt seine Schafe (mit Namen) und auch so ganz genau.
- Wird von seinen Schafen erkannt.
- Hat eine Verbindung zu Gott.
- ...
- Ist zuverlässig.
- Ist verantwortungsbewusst.

Marii învățători ...

Isus ne-a arătat, prin viața și faptele sale, cum trebuie să fie un bun păstor, un bun învățător. Timpul a trecut, vremurile s-au schimbat, dar, în continuare este nevoie de buni învățători și profesori. Ne-am adresat unor elevi și dascăli, rugându-i să ne spună cum ar trebui să fie un profesor. Iată 10 calități ale unui mare învățător:

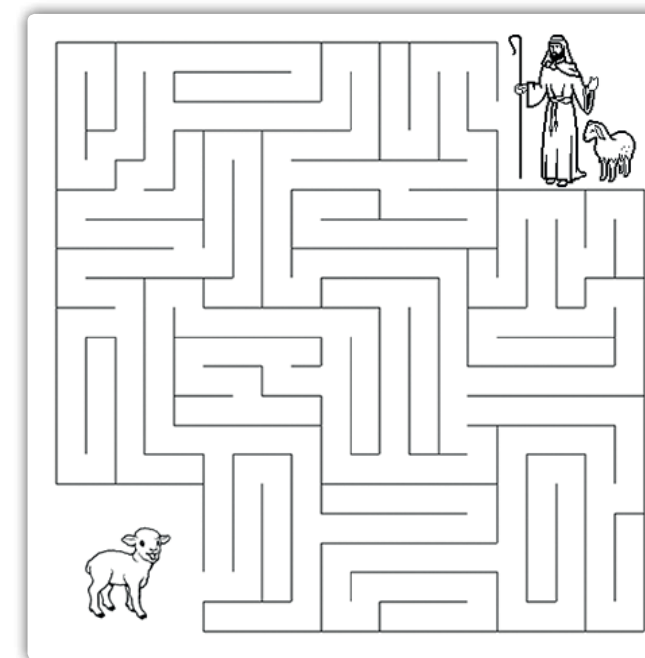
1. Marii învățători sunt umili
2. Marii învățători sunt plini de răbdare
3. Marii învățători sunt amabili și respectuoși
4. Marii învățători sunt entuziaști
5. Marii învățători demonstrează, nu impun
6. Marii învățători învață de la proprii lor elevi
7. Marii învățători sunt optimiști; marii învățători surăd
8. Marii învățători își stimulează elevii
9. Marii învățători au așteptări mari
10. Marii învățători creează un mediu plin de căldură și le permit elevilor să și greșească

Tu, care crezi că sunt calitățile unui bun profesor? Scrie-ne părerile tale!

- Stellt sein eigenes Wohl hinter das der Schafe.
- Ist mit Leib und Leben Hirte.
- Wendet sich auch dann nicht ab, wenn das Schaf mal einen eigenen Weg geht und sich in Gefahr begibt.
- Sucht das verlorene Schaf.
- Lässt sich die Schafe nicht aus der Hand reißen

Segítsd a jó pásztort, hogy elveszett juhához találjon!

Amoris Laetitia

Pe baza învățăturii din exortatia apostolică „Amoris Laetitia” despre iubirea în familie, Sala de Presă a Sfântului Scaun a pregătit un text cu întrebări și răspunuri despre chestiunile principale. Vă oferim aici textul Sălii de Presă în traducerea îngrijită de Secretariatul Conferinței Episcopilor din România.

Nouă întrebări și răspunuri referitoare la exortatia apostolică post-sinodală a Sfântului Părinte Francisc, „Amoris laetitia”, despre iubirea în familie.

Cele nouă întrebări și răspunuri vor apărea în două numere al revistei Vita Catholica Banatus, în acest număr fiind prezentate primele patru.

1. Care sunt elementele noi în Exortatia Amoris laetitia?

Exortatia Amoris laetitia se bazează pe îndelunga istorie a învățăturii Bisericii și pe experiența foarte intensă a Sinodului. Exortatia Amoris laetitia nu este un text pur teoretic, lipsit de legătură cu problemele reale ale oamenilor.

Însuși titlul sugerează caracterul pozitiv al documentului, care oferă trimiteri permanente și concrete către frumusețea vieții de familie, în ciuda tuturor provocărilor pe care aceasta le presupune. Papa Francisc are cuvinte grăitoare cu privire la faptul că a forma o familie înseamnă să faci parte din visul lui Dumnezeu, unindu-te cu El în construirea unei lumi „unde nimeni să nu se simtă singur” (AL 321).

2. De ce este un document atât de lung? Marea majoritate a catolicilor îl vor putea citi cu folos? Sau se adresează doar specialiștilor?

Papa Francisc menționează în introducere că Exortatia nu trebuie citită în grabă, ci trebuie să se acorde atenție acelor părți care răspund mai mult propriilor exigențe. Citirea Exortatiei Amoris laetitia este fundamentală pentru episcopi, pentru preoți și pentru toate persoanele care lucrează în apostolatul familiei, dar este important ca toți catolicii să observe angajarea Bisericii în a fi aproape de ei.

Papa Francisc vrea să ajute soții creștini să persevereze în fidelitate și în răbdare, și încurajează pe fiecare să fie un semn al milostivirii de fiecare dată când viața de familie nu se derulează în pace și bucurie (AL 5).

3. Un subiect controversat la Sinod se referea la primirea de către catolicii divorțați și recăsătorii civil a Sfintei Împărtășanii. Însă Exortatia nu se pronunță în mod definitiv asupra acestei probleme. De ce?

Sinodul a înțeles că discuțiile cu „învingători și învinși” nu sunt productive. Ceea ce era însă constructiv era, mai degrabă, să se privească în profunzime viața de familie, căsăto-

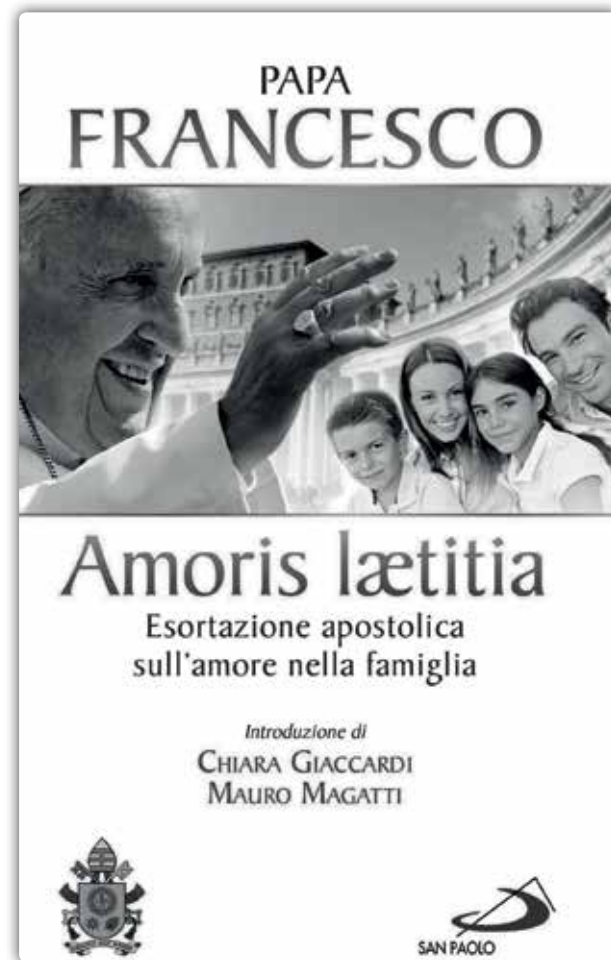
ria și poporul lui Dumnezeu, care se străduiesc să-și trăiască propria vocație în vremuri dificile și complexe.

4. Un cuvânt important în acest document este „discernământ”. Ce înseamnă pentru Papa Francisc „discernământ”? Înseamnă, pur și simplu, ca o persoană să caute un preot plin de compasiune, care să-i spună că totul este în regulă?

Discernământul este efortul constant de a fi deschiși față de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să ne lumineze realitatea concretă a vieții de fiecare zi. Discernământul ne face să fim ascultători față de Duhul Sfânt; ne încurajează pe fiecare dintre noi să acționăm în situațiile concrete cu toată iubirea posibilă. Discernământul cere umilință și o sinceră căutare a voinței lui Dumnezeu.

(va urma)

radiovaticana.va

Ministrânsok zarândoklata Máriaradnára

A temesvári Egyházmegyei Ifjúsági Központ szervezésében június 18-án, szombaton a ministrânsok zarândokolnak a máriaradnai bazilikához. A találkozó a kegytemplomban szentmisével kezdődik, ezt követően a fiatalok változatos kreatív és kulturális tevékenységeken vesznek részt Lippafüreden.

A zarândoklaton a szórakozáson kívül különböző lelki programokra is sor kerül.

Ballagás a Gerhardinumban

A temesvári Gerhardinum Katolikus Líceum tizenkettődikés tanulói június 2-án, csütörtökön veszik vállukra az aprócska batyut, amely méreténél fogva természetesen csak jelkép, hiszen ha az elmúlt négy év tudását, tapasztalatait, élményeit kezdenék el kutatni benne a növendékek, rögtön feneketlen zsákká változna. A maturandusok a székesegyházban szentmise keretében is elbúcsúznak tanáraiktól, társaiktól.

A magyar tannyelvű osztály végzőseinek névsora:

Osztályfőnök: Balla Tamás Kristóf

Dumitresc Mihály
Ernstein Beatrix
Fehér Harald
László Karola
Manga Erika
Mezei Annamária
Puntea Éva
Sós Timothy
Szilosi Dorottya

„Tedd, amit úgy érzel, tenned kell,
Arra menj, amerre a szíved terel,
Hisz időd oly kevés,
Légy hát a magad ura még élsz”
(Axl Rose)

Az Ökumenikus Vallás Olimpia gerhardista díjazottjai

2016. április 21-24 között került sor a kolozsvári Unitárius Líceum szervezésében az idei Ökumenikus Országos Vallás Olimpiára. Több mint száz 7-12. osztályos római katolikus, református és unitárius diák versenyzett a dobogós helyekért. A Gerhardinum Római Katolikus Teológiai Líceumot két diák képviselte az országos versenyen. Jakab Orsolya Erzsébet IX. B osztályos tanuló dicséretben részesült, Zöld Tímea XI. B osztályos diák III. díjat kapott. A diákokat Kocsik Zoltán spirituális készítette fel az országos megmérettetésre.

Gratulálunk a szép eredmények-hez! A zarândoklaton a szórakozáson kívül különböző lelki programokra is sor kerül.

Bérmálás Temesváron

A Magyar Katolikus Lexikon szerint „a bérmálás (latinul confirmatio, vagyis megerősítés) a Szentlélek közlésének szentsége. A hét szentség közül a második, és csak egyszer szolgáltatható ki. A Szentlélek kiadását már az Ószövetség megígérte (Jo 3,1-5). Jézus maga ígérte meg a Szentleket Egyházának, és az első pünkösöd az ígélet teljesedése volt. Maga a Lélek Krisztus tanúja, ezért a Lélekkel eltelt tanítványnak is Krisztus tanújává kell lennie.”

Hasonló gondolatokat fogalmazott meg homíliájában pünkösöd vasárnapján az ünnepi szentmisét celebráló Excellenciás Roos Márton megyés püspök, aki idén a Millenniumi templomban szolgáltatta ki a bérmálás szentségét közel 80 temesvári fiatalnak. (A dóm alapköveté-
lének 280. évfordulója alkalmából rendezett kiállítás miatt ugyanis a székesegyházban nem volt mód a bérmálás méltó körülmények közötti megszervezésére.)

A szentmise kezdetén ft. Kapor János, a Millenniumi templom plé-

bánosa üdvözölte a Főpásztort, a temesvári plébániákról érkezett oltártestvéreket, a bérmálkozókat, bérmaszüloket, valamint az egybe-
gyűlt híveket. – Mint azt Excellenciás Roos Márton megyés püspök többször is hangsúlyozta, az idei esztendő a temesvári egyházmegye számára kiemelkedő, hiszen több évfordulót is ünneplünk: Temesvár török uralom alóli felszabadításának 300. jubileumát, valamint a székesegyház alapköveté-
lének 280. évfordulóját. Ezekhez csatlakozik a temesvár-gyárvárosi plébánia közössége is, amely idén ünnepli megalakulásának 290. évfordulóját. A zömében kézműves családok lakta Gyárváros római katolikus plébániájának első anyakönyvei ugyanis 1726-ból datálódnak – fogalmazott bevezetőjében ft. Kapor János plébános.

A bérmálkozók nevében Msgr. Dirschl Johann általános helynök kérte a Főpásztort, hogy az erre felkészült fiataloknak szolgáltassa ki a második szentséget. –Tudjátok-e,

hogyan a Szentlélek mit művel bennetek? – intézte a kérdést a fiatalokhoz a szertartás keretében a Főpásztor, amelyre a bérmálkozók a következőt válaszolták: A Szentlélek megerősít és megszentel minket, hogy hitünket állhatatosan megvalljuk, és hogy hitünk szerint éljünk.

Szentbeszédében Excellenciás Roos Márton főpásztor Szent Ireneusz vértanú püspök szavait idézte: „Mert ahol az Egyház, ott van Isten Lelke is, és ahol az Isten Lelke, ott van az Egyház is.” Majd hangsúlyozta: - A Szentlélek a harmadik isteni személy, a Hitvallás szerint Úr és Él-tető. Imádkozzunk gyakran Hozzá, hogy szüntelen velünk maradjon.

Ezt követően a bérmálkozók megújították keresztségi fogadalmukat, majd az egyházmegye főpásztora elé térdelve fogadták a második szent-
séget.

Végül Excellenciás Roos Márton megyés püspök köszönettel fordult a lelkipásztorokhoz, a szülőkhöz és bérmaszülokhöz, akik a fiatalokat a hit útján vezették és vezetik. (S.E.)

A papnak nemcsak küldetése van, ő maga küldetés (részletek)

Ferenc pápa az olasz püspökhöz

Mi teszi tartalmassá a pap életét? Kiért és miért köteleződik el a papi szolgálatban? Mi a végső oka az önátadásának? – ezzel a három kérdéssel fordult Ferenc pápa május 16-án az olasz püspöki konferencia (CEI) mintegy kétszáz tagjához, akik ezen a héten tartják 69. közgyűlésüket a Vatikánban.

A pápa az olasz püspökök által választott *A papság megújítása* témához szólt hozzá, és módszerként a közös megfontolást és a csendet ajánlotta, amihez pár gondolatot adott.

A kortárs kulturális környezet gyökeresen megváltozott, amire sokszor keserű és vádaskodó hangnemben, keményen válaszolunk. Olyan világban élünk, amelyben mindenki magát teszi meg a mindenség mértékének, és így nem marad hely a testvér számára – kezdte beszédét a pápa, és a világ mai mentalitásával szemben Mózes lelkületét említette példaként: „Mi is a lángoló tűz közelébe férköztünk, és hagytuk, hogy a tűz leégesse rólunk a karrier és hatalom iránti vágyunkat, és nem engedi, hogy elmeneküljünk egy lelkiség nélküli bensőséges vallásosságba.”

Mi teszi tartalmassá a pap életét? – tette fel a kérdést Ferenc pápa, majd így válaszolt: a mi papunk sarutlan, tekintettel van arra a világra, amely megmakacsolja magát a hittel szemben, és azzal szemben, hogy azt szentnek tartsa; nem botránkozik meg az ember lelkét megrázó emberi törékenység miatt; tudatában van, hogy ő a meggyógyított béna, távol áll tőle a szigorú ridegség, de a felületes, olcsó engedékenység is.

A mi papunk a reménység és a vigasztalás olajával mindenki feleba-

rátja lesz. Elfogadta, hogy nem rendelkezik magával, nem egy, az ő érdekei szerint összeállított napirendje van, hanem minden reggel átadja magát az Úrnak, hogy a népe elé menjen. Nem hivatalnok, és nem is lélektelen alkalmazott – folytatta a Szentatya a jellemzést. – A mi papunk tudja, hogy a szeretet minden. Nem keres földi biztonságot, sem megtisztelő címet, nem kér magának semmit a valós igényén túl, nem köti magához a rábízottakat. Élete egyszerű és lényegi, ez teszi őt hitelessé az emberek szemében. Az élet szolgája, a szegények szívvel és lépéseivel jár, a szegények meglátogatása teszi őt gazdaggá. A béke és a kiengesztelődés embere, Isten gyengédségének az eszköze.

A mi papunk az égő csipkebokorban áll, amely tüzes jegye a létezésének, amely megszerzi és átalakítja őt Jézus Krisztus számára, aki élete végső igazsága. A vele való kapcsolat őrzi meg őt, távol tartva tőle minden megrontó evilágiságot. Az Úrral való barátsága vezeti őt arra, hogy bizalommal karolja át a hétköznapi valóságot – hangsúlyozta a pápa.

Ezt követően feltette a második kérdést: Kiért és miért köteleződik el a szolgálatban?

A Szentatya ezt így válaszolta meg beszédében: mindenekelőtt a pap annyiban pap, amennyiben az egyház részének érzi magát, azon konkrét közösség részének, amellyel együtt halad. Isten hívó népe az az ő, amelyből vétetett, a család, amelyben el, és a ház, ahová küldetett. Ez az odatar-
tozás, amely a keresztségéből fakad, az a lélegzés, amely megszabadítja minden önmagára való hivatkozástól.

A pápa itt Helder Camara egykori brazil püspököt idézte: „Amikor a csónakod a kikötőben mozdulatlanságban vesztegel, evezd a mélyre! Menj, nem annyira, mert betöltendő küldetésed van, hanem mert te magad vagy a küldetés! A Jézussal való találkozásban megtaláltad az élet teljességét, add át, hogy mások is magukra ismerjenek benne!”

A pap, aki az evangéliumért él, virtuóz megosztásba lép: a lelkipásztort Isten szent népének egyszerű hite téríti és erősíti meg. Ez az összetartozás a pap életének a sója, megkülönböztető jegy a világiakkal való kapcsolatában, akik tudják értékelni bárki részvételét. Nekünk első feladatunk, hogy ebben a korban, amelyben ritka a társadalmi szintű barátság, közösségeket építsünk – folytatta a pápa. – Másfelől pedig életfontosságú a pap számára, hogy a presbitérium utolsó vacsorai termében tartózkodjon. (...)

Mi a végső oka a papi önátadásnak? – az utolsó kérdésre Ferenc pápa így válaszolt: Milyen szomorúságot okoz a félúton való megállás, éppen megemelt lábbal! Számítgatnak, mérlegelnek, és félelemből nem mernek semmit sem kockáztatni. Boldogtalanok! A mi papságunk, korlátaival együtt, teljes kockázatot vállal: szolgálatában ingyen, alázattal és örömmel adja oda magát, még akkor is, ha ezt senki nem látja. (...)

(Forrás és fotó: Vatikáni Rádió / Magyar Kurír)

Édes vagy mostoha?

„Köszönöm, Istenem, az édesanyámat! / Amíg ő véd, engem nem ér semmi bánat.” (Dsidá Jenő: „Hálaadás”) mondom a költővel, mert az édesanya az, aki testében hordoz, e világra szül, majd emlőin táplál és keblén melenget. S a legcsodálatosabb Édesanya nemcsak Jézus Anyja, hanem valamennyiünké: „Vigyázz reánk Édesanyánk, Angyaloknak kegyes királynéja.” (Deák: Énekgyűjtemény 1774)

Ezzel szemben a „mostoha” kifejezés csak rosszat jelent! Ha valakinek „mostoha” sors jutott, azt jelenti nem volt szerencséje az életben, nélkülözött, szenvedett. A mostohaanya meg az a nő, aki férje iránti kötelességből fölneveli az árván maradt gyermeket, s míg nem születik neki, talán nem is lenne baj, de akkor érezteti a különbséget az édes és a mostoha gyermek között: „Ez a testemből van, az nem!” – Nem hiába írtak erről meséket, Grimm vagy Andersen, de a népköltésben is találkozunk ezzel a témával. Már pedig Jézus szerint a szeretettejes kapcsolat nem kizárólag vérköteléktől függ. „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?... Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám.” (Mk 3,33-35) Ezek szerint, ha Isten parancsai szerint élünk, el tudjuk fogadni egymást, és a legnagyobb szeretettel fölnevelünk egy védtelen, elárvult apróságot.

Mennyivel egyszerűbb ez az állatoknál! Ott nem a lélek uralkodik, hanem az ösztön. Falú helyen, a gazdaságban, ha elpusztul a kecske, vagy valamilyen okból elapad a teje,

a tehén alá teszik, s az szoptatja, kölykének fogadja. Az állatmenhelyeken, állatkertekben nagytetű fajkutyák is „örökbe fogadnak” árva, más fajhoz tartozó kölyköket nemcsak a gondozók cumiztatják azokat.

Hogy milyen „édes mostoha” lehet egy

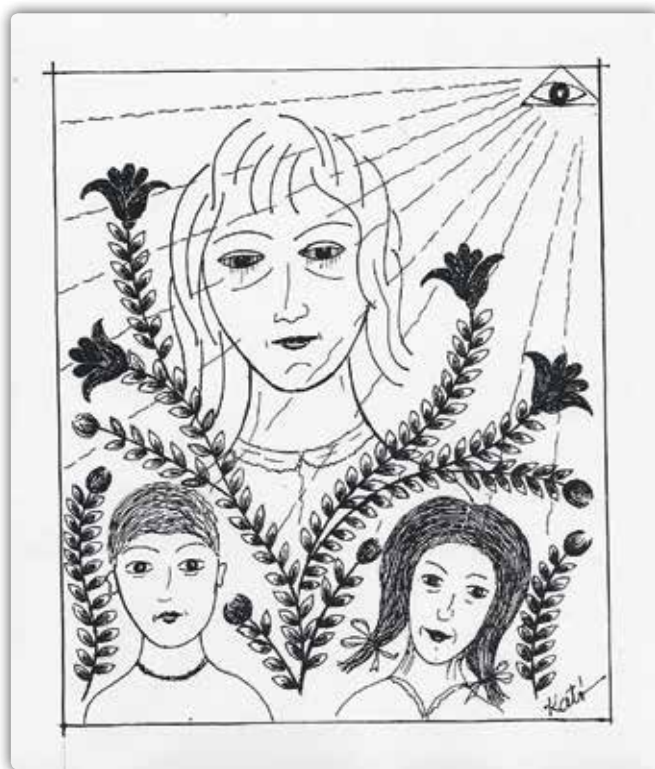
állat, arról Áprily Lajos is tanúságot tesz:

„A simmentali legeltető borjának fogadta

fakorlatos legeltető helyén,
tőgyén mohón csüngött az istenadta,
s elfeledte, hogy testvértelen.

.....
és borjúnak nőtt fel borjak között.”
(Áprily Lajos „Az irisórai szarvas”)

Egy Góbi-sivatagról szóló dokumentumfilmben láttam egy keservesen „jajgató” kétpúpú tevét, mert a farkas összetépte újszülött magzatát. A teve-tenyésztő gazda jóssággal, szelídséggel simogatta, nyugtatta, (még dúdolt is) és hozott egy idegen tevé-fiókat, azt tette az anyaállat tőgyére, s az kölykévé fogadta és megnyugodott. De vajon egy édesanya nem viselkedhet mostohán saját gyermekével? A leányanya megszüli gyermekét s a szülészetén „felejt” vagy örökbe adja. – Jómódú szülő nevelőnőt fogad, hogy ideje legyen szépségével, hóbortjaival foglalkozni, s a gyerekek megad mindent, kivéve szeretetet. Hajdanában, amikor nem

volt kétévi gyermeknevelési szabadság, létezett bölcsőde, vagy napközi otthon, ahonnan sokan nem vették ki a gyermeket munka után, hanem hétfőtől-szombatig hagyták ott. És a gyermek kinek a kebeléhez bújt megnyugodni? Kinek gügyögte: mama, ma-ma? A szolgálatos gondozónék. És mégis! A vér nem válik vízzé. Egy 15 éves leány, akit anyja születésekor átadott a lelencének, ahol nagyon rosszul bántak vele (míg végre egy jószágos család örökbe fogadta), elindult megkeresni édesanyját. Nem szemrehányást tenni, hanem... szeretni, mert „A szeretet türelmes, a szeretet jószágos, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója. (1Kor 13,4-5).

S az édesanya iránti szeretet akkor is létezik, ha a gyermek nem ismerhette azt, hisz születésekor meghalt. Bár nevelőanyja jó volt, féltestvérei is szerették, és mégis! A leányka szeretettel őrizte és nézegette az ágya mellé tett ÉDESANYA képét. Mert „A szeretet nem szűnik meg soha”, még a síron túl is megmarad. (1Kor 13,8)

Kató Gizella

Conferirea Sfântului Mir la Reșița și Zimandu Nou – Sâmbătă, 21 mai și duminică 22 mai 2016, Msgr. Johann Dirschl, vicar general al Episcopiei Romano-Catolice de Timișoara, a vizitat două comunități romano-catolice ale Diecezei de Timișoara unde a administrat Sfântul Sacrament al Mirului tinerilor ajunși la vârsta prevăzută și care au fost pregătiți pentru primirea acestui Sacrament al maturității în viața creștină. Sâmbătă, în biserica „Maria Zăpezii” din Reșița, Sfânta Liturghie a început la ora 10:30. În acest an au fost miruiți 38 de tineri, dintre care 34 din Reșița și 4 tineri din Dognecea. În biserica din Zimandu Nou, acest sacrament a fost administrat în cadrul liturghiei care a început duminică la ora 11:30, unde au fost miruiți 35 de tineri. Cele două comunități catolice sunt administrate de către Pr. József Csaba Pál, arhidiacon, paroh de Reșița, respectiv Pr. Péter Szabó, canonic, paroh de Zimandu Nou. (S.E.)

Conferirea Sfântului Mir la Comloșu Mare și Sânnicolau Mare – În biserica romano-catolică din Comloșu Mare, sâmbătă, 28 mai 2016, în cadrul Sfintei Liturghii care a început la ora 10:00, Pr. Nikola Laus, cancelar episcopal, a administrat Sfântul Sacrament al Mirului la 22 de tineri pregătiți pentru aceasta. Duminică, 29 mai 2016, Msgr. Johann Dirschl, vicar general al Episcopiei Romano-Catolice de Timișoara, a vizitat comunitatea din Sânnicolau Mare, unde, în cadrul Sfintei Liturghii

de la ora 10:00 a miruit 60 de tineri. Cele două comunități catolice sunt administrate de către Pr. Attila Andó, paroh de Sânnicolau Mare. (S.E.)

Preasfântul Trup și Sânge al lui Cristos – Joi, 26 mai 2016 s-a sărbătorit Preasfântul Trup și Sânge al lui Cristos. Cu această ocazie, în Catedrala Romano-Catolică din Timișoara, începând cu ora 18:00, a avut loc o liturghie solemnă celebrată de către Excelența Sa Martin Roos, episcop de Timișoara, la care au participat preoții și credincioșii celor șapte parohii romano-catolice din Timișoara. (S.E.)

Preasfânta Inimă a lui Isus - Duminică, 5 iunie 2016, cu ocazia Solemnității „Preasfânta Inimă a lui Isus” se sărbătorește hramul bisericii Notre Dame din Timișoara-lozefin. Sfânta Liturghie începe la ora 18:00 fiind celebrată de către Pr. Lóránd Máthé paroh de Gătaia. (S.E.)

Președinte nou al SNEC – Începând cu 1 iunie a.c., prin Decretul IPS Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București, Președinte al Conferinței Episcopilor din România, la data emiterii documentului (11 mai 2016), a fost numit în misiunea de Președinte al Secretariatului Național pentru Educația Catolică din România (SNEC) Pr. Ioan Riba, Inspector școlar pentru religie în Arhiepiscopia de București și Director spiritual la Colegiul Romano-Catolic „Sf. Iosif”. Sfinția Sa o înlocuiește pe doamna Miorița Got, care a fost promotoarea SNEC și a pus mult suflet și dăruire în promovarea școlii catolice și în același timp a reprezentat țara la nivel internațional, obținând cooptarea acestui Secretariat, de fapt a României, în cadrul CEEC și OIEC, organisme europene care se ocupă cu învățământul și care ne-au fost în multe rânduri alături de noi în demersul perfecționării școlii catolice. (ercis.ro)

Für wen hältst du mich?

Sicher hat jeder von uns schon einmal eine Taufe erlebt, als Täufling, als Elternteil, als Taufpaten oder als Mitfeiernder. Es war sicher ein schönes Fest. Bei jeder dieser Taufen wurde nicht nur das Glaubensbekenntnis gebetet, sondern es wurden auch Fragen gestellt. Konkret: „NN glaubst du an Gott, den Vater, den Allmächtigen, den Schöpfer des Himmels und der Erde?“ und, „Glaubst du an Jesus Christus, ...?“ An Stelle der Täuflinge im Kindesalter haben die Eltern, die Taufpaten oder die Mitfeiernden die Antworten gegeben. Aber eine Taufe ist viel mehr als ein einmaliges Ereignis. Ein bezeugendes Christenleben stellt gar oft diese Fragen, vor allem die Frage: Wer ist dieser Jesus? Oder, mit den Worten Jesu gefragt: Für wen hältst du mich?

Für wen halten wir Jesus? Als praktizierende Christen, als regelmäßige Kirchgänger, haben wir schnell die passenden Antworten parat, für wen wir Jesus halten.

Die ersten fünf Konzile der Kirche haben sie formuliert, wie wir sie in den Glaubensbekenntnissen lehren. Der so genannte „Kleine Katechismus“, den die ältere Generation unter uns noch auswendig gelernt hat, fasst in einem Frage-Antwort-Spiel es so zusammen: „Wer ist Jesus Christus? Jesus Christus ist der eingeborene Sohn Gottes, der für uns Mensch geworden ist.“ Im oft so genannten „Großen Glaubensbekenntnis“ bekennen wir: „Wir glauben an den einen Herrn Jesus Christus, Gottes eingeborenen Sohn (...), wahrer Gott vom wahren Gott.“

Doch ist das alles? Ist mit dem Aufsagen solcher Sätze wirklich die Frage, für wen wir Jesus halten, hinlänglich beantwortet? Ich meine nicht. Denn der Glaube an Jesus als den Christus ist ja keine Anhäufung von Sätzen, die wir auswendig lernen. Glauben bedeutet ja eben nicht, nur das hersagen zu können, was große Kirchenlehrer einmal erarbeitet haben. Nach dem, was wir im Neuen Testament finden, ist Glauben zunächst Vertrauen; ein Akt, der die ganze menschliche Person betrifft. Etwas, das den Menschen einfordert und existentiell neu aus-

richtet. Grundlage dafür ist die persönliche Begegnung mit Jesus. Diese kann nur jeder für sich selbst erfahren. Aber sie ist Grundlage eines jeden Glaubens. Eine jener Antworten, auf die Frage, für wen wir Jesus halten.

Pilgerreisen auf den Spuren Jesu führen vom Toten Meer, ganz im Süden, über die Gegend am See Genezareth, bis hinauf in den Norden an die Grenze zum Libanon. Dort befindet sich der Ort Cäsarea Philippi, jene Stätte, an der, zumindest nach dem Matthäusevangelium, das Messiasbekenntnis des Petrus verortet wird. Ein Besuch dieser Stelle ist für jeden Christen eine Bereicherung. Hier kann man sich mit allen Sinnen in die Zeit Jesu zurückversetzen. Wer sich darauf einlässt, für den bricht auch heute noch die Frage auf: Wer ist dieser Jesus? Was ist das eigentlich für ein Mensch?

Für wen hältst du mich? Für eine Antwort auf diese Frage müssen wir eigentlich gar nicht so weit reisen. Lassen wir uns hier und heute auf diese Frage ein und immer neu konfrontieren. Weichen wir dieser Frage nicht aus. Halbherzige Antworten sind schnell dahergesagt, einmal auswendig Gelerntes ist leicht gesprochen. Aber das alles trifft nicht den Kern, weil es unsere menschliche Existenz nicht berührt. Es geht nur durch den Mund und den Kopf, trifft aber nicht unser Herz. Lassen wir uns auf die Frage Jesu mit unserer ganzen Person ein. Vielleicht ist manchmal dazu ein zähes Ringen notwendig, ein Überdenken von so vielen möglichen Alternativen.

Die Frage, wer Jesus ist, trifft einen jeden von uns. Jede Begegnung mit Jesus stellt uns diese Frage, auf die wir eine Antwort finden müssen. Eine Antwort die mitunter ganz anders aussieht als die des Petrus. Eine Antwort, die unsere ganze Person einfordert und grundlegend verändert. Eine Antwort, die unserem Leben Sinn und Ziel verleihen kann. Eine Antwort, die jeder für sich in seiner je eigenen ganz konkreten Lebenssituation geben muss.

Paul Kollar

Sfânta Maică Biserică ne în-tărește în luna mai, Credința, Speranța și Dragostea, orientându-ne spre Locul = Izvorul Iubirii, Inima Preasfântă a Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a iubit într-atât, încât Și-a dat viața pentru noi, pe când eram încă păcătoși, și Inima Preasfântă a Mariei, Maica Sfântă. La Picioarele Crucii ne-a acceptat ca pe fiii ei, în calitate de MAMĂ, pe noi păcătoșii pentru care a murit Fiul Său și al lui Dumnezeu!

„Iubirea naște Iubire în cel iubit” ne învață Chiara Lubich!

Așa ne-am hotărât și noi, cei mici și mari, să răspundem Iubirii Milostive! Auzind „Fiule, dă-mi inima ta!”...ascultători făcându-ne, am răspuns cu iubirea noastră, IUBIRII DIVINE, I-am dat Domnului-Iubire inima noastră după ce am înțeles, simțit și crezut că El pentru noi a deschis și a dăruit INIMA SA!

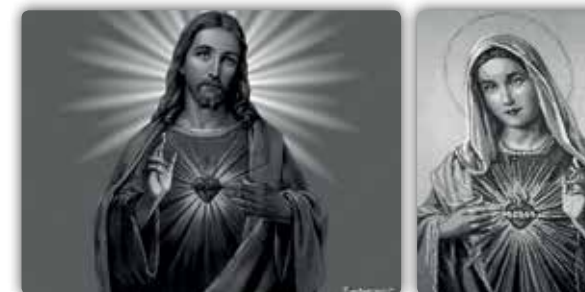
Noi, cei mici, am înțeles că Inima Lui e mai mare și inima noastră este conținută de Inima Lui! Noi, cei mari, atinși de Iubirea Lui, simțim să Îi răspundem cu iubire. Noi, părinții, bunicii, dascălii, preoții, ne propunem să aducem, în rugăciune, în fața Lui, pe copiii noștri și pentru că-i iubim,

„Iubirea este aceea care ne pune în genunchi!”

Isuse, Marie, fie ca și inima mea să nască Iubire, ca Inimile Voastre!

Prof. Elena Ștefănescu

INIMA TA, pentru inima mea, ... Iubirea Ta NAȘTE iubirea mea!

Gânduri care ne pot însoți

„Câteodată viața este surprinzătoare punându-te la încercare prin propriile tale alegeri.”
Nichita Stănescu

Am citit de curând pe blogul domnului Teodor Mutescu câteva gânduri inspiraționale care mi-au atras atenția și pe care vi le propun spre lectură, în speranța că vă veți regăsi citindu-le.

1. Omul este arhitectul vieții sale.
2. Viața noastră urmează un traseu pe care îl alegem în fiecare clipă.
3. Nu există mai multe sfârșituri, dar există mai multe variante de sfârșit. Sfârșitul e unul singur și-anume, acela care rezultă din alegerea pe care o facem clipă de clipă.
4. Pentru orice alegere pe care o facem rezultă un viitor pe care Dumnezeu deja îl cunoaște. Nu există nici o alegere pe care să o putem face și pe care Dumnezeu să nu o fi avut în vedere, astfel încât viitorul nostru să nu fie cunoscut de El.

5. Alegerile pe care le facem ne marchează viața.

6. În viață, lucrurile nu se pot întâmpla, ci ele apar ca urmare a unor alegeri pe care le-am făcut. Alegerea este cea care ne croiește viața și nu întâmplarea, iar acolo unde omul nu are acces la alegere, intervine Dumnezeu. Dumnezeu nu alege între

bine și rău, El acționează conform dreptății Sale, dar și conform cu mila Sa.

7. Să ai grijă ca mâine, să faci mai mult bine decât ai făcut azi.

8. Cum ne umplem sufletul de boală? Cum intră răul în inima noastră? Toate acestea se întâmplă când ne îndoim de cuvântul lui Dumnezeu; când ne îndoim de El.

9. Viața este un dar de la Dumnezeu, prin urmare, viața trebuie să fie ceva foarte frumos.

10. Viața înseamnă evoluție, iar evoluția presupune coerență și aceasta nu poate fi generată de întâmplare.

11. Raportul dintre cantitatea de informație trăită și informația acumulată poate exprima intensitatea la care este trăită viața.

12. Oare cât mai valorează viața noastră dacă am avut posibilitatea să ajutăm un om și nu l-am ajutat?

13. Energia care-i dă omului puterea de a trăi o dă dorința de viață, cea care, ca orice dorință, izvorăște din inimă și se hrănește cu speranța care vine din credință.

14. Multe lucruri rele se întâmplă acum pentru că omul crede că i se

cuvine mai mult decât ceea ce poate obține doar prin lucrarea binelui.

15. Trebuie să trăim cu ceea ce ne dă Dumnezeu, iar ceea ce El ne dă, nu e treaba noastră; noi trebuie doar... să trăim.

16. Viața ne este dată, ca să înmulțim binele pe pământ.

17. Ni se pare că acum avem mai puțin timp decât aveam cu câțiva ani în urmă. De ce oare? Cred că această relativizare a timpului trăit ni se întâmplă din cauza faptului că acum trăim viața mai mult pentru noi; timpul nostru îl ținem pentru noi și nu vrem să-l împărțim cu cei din jur, trăindu-ne viața și pentru ei. Dăruind din timpul nostru aproapelui, vom dobândi mai mult timp și pentru noi.

18. Dacă, atunci când trăiești, ești în stare să construiești ceva care să fie în acord cu voința lui Dumnezeu, atunci poți spera să te mântuiești, pentru că o să ai ce arăta.

19. Viața trăită fără Dumnezeu ar fi ca viața trăită într-un labirint din care nu se poate ieși.

(www.mutescu.ro/alegerile-pe-care-le-facem-ne-marcheaza-viața/)

psih. Irina Vastag

Metode imagistice de examinare a sânului II.

Rezonanța Magnetică a sânului este o investigație neinvazivă, neiradiantă care se utilizează ca o metodă complementară procedurilor principale cum ar fi mamografia și ecografia:

- Investigația se efectuează în zilele 7-14 ale ciclului menstrual când sânul are un conținut mai mic de apă, fiind mai dens.
- Durata examinării este 30-40 minute.
- Examinarea se face cu substanță de contrast pe cale intravenoasă, la femei cu funcție normală a rinichiului.
- În funcție de captarea substanței de contrast se poate preciza natura benignă sau malignă a leziunii

Indicații:

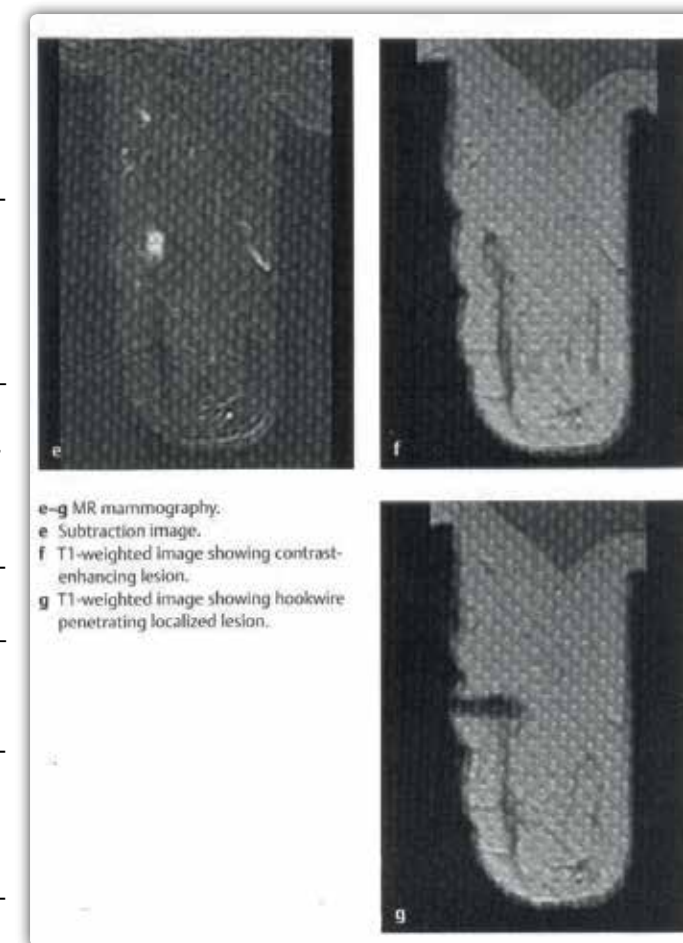
- examinarea preventivă a pacientelor tinere cu risc mare de cancer mamar constelație BRCA – istoric familial de cancer mamar și ovarian
- stadializarea preoperatorie locală și a tumorilor multiloculare
- suspiciune de ruptură a unui implant mamar
- diferențierea între leziunile postoperatorii și recidive a unui carcinom
- istoric de modificări precanceroase mamare – ex.hiperplazie atipică sau carcinom lobular in situ
- sindromul CUP – carcinom primar de cauză necunoscută

Contraindicații la metodă:

Prezența unui stimulator cardiac, stenturi sau proteze metalice.

(După: Direct Diagnosis in Radiology; Breast Imaging Thieme Stuttgart New York: Uwe Fischer, Friedemann Baum, Susanne Luftner-Nagel) (va urma)

Dr. Roșoagă Victoria
medic primar radiolog

Pelerinaj jubiliar în Cetatea Eternă

Cu ocazia anului jubiliar extraordinar al milostivirii, la sfârșitul lunii aprilie, grupurile de tineret din Timișoara-Cetate și Timișoara-Fabric au efectuat un pelerinaj la Roma, în „cetatea eternă”. Orice experiență religioasă „romană” lasă o urmă de neșters în viața oricărei persoane, experiența vizitării mormintelor principilor apostolilor Petru și Paul rămâne pentru viața spiritulă a oricărui creștin un moment de neuitat. Experiențele pe care cineva le face de tânăr rămân experiențe care se păstrează nu doar în amintire, dar și în adâncul sufletului. O vizită la Roma, o întâlnire cu Biserica Universală poate declanșa ceva pozitiv pentru un tânăr, ceva ce poate deveni un bun fundament, o rădăcină pentru o viață de bun creștin.

Pelerinajul nostru a durat 5 zile. În aceste zile am vizitat cele patru Băziliци Patriarhale: Sfântul Petru din Vatican, Sfânta Maria Maggiore – cea mai veche biserică din lume dedica-

tă Sfintei Fecioare Maria, Sfântul Paul în afara zidurilor și Sfântul Ioan din Lateran – capul și mama tuturor bisericilor din lume. Am beneficiat și de harul de a trece prin porțile sfinte ale acestor băziliци, deschise de însuși Sfântul Părinte cu ocazia acestui an jubiliar. Unul dintre momentele înălțătoare a fost sfânta liturghie pe care am celebrat-o la mormântul Sfântului Papă Ioan Paul al II-a, papă care i-a purtat întotdeauna în inima sa pe tinerii acestei lumi. La mormântul său ne-am rugat pentru cei dragi nouă, pentru toți tinerii diecezei noastre, în special pentru acei tineri care se pregătesc pentru Întâlnirea Mondială de Tineret de la Cracovia.

Un alt dar minunat a fost participarea la audiența generală de miercuri cu Sfântul Părinte Papa Francisc. La această audiență am obținut niște bilete speciale care ne-au dat posibilitatea de a sta pe esplanada Băziliциi, astfel fiind foarte aproape de Sfântul

Părinte. A fost un moment deosebit, mulți dintre tineri văzându-l pentru prima dată pe Papa Francisc.

Această vizită la Roma a fost o combinație dintre un pelerinaj și o excursie, am reușit foarte ușor să realizăm balansul dintre rugăciune, momente spirituale și vizitarea orașului cu obiectivele sale turistice de renume mondial.

Pentru mine, ca preot, această experiență a fost deosebită și datorită faptului că am văzut bucuria pe fața acestor tineri, dar și pentru faptul că această inițiativă a apropiat mult cele două grupuri de tineret și că prietenia dintre membrii grupurilor a devenit mai puternică. Este o adevărată bucurie să știm că împreună, tineri, mergem pe drumul credinței, având un singur țel, sprijinindu-ne unii pe alții în trăirea poruncii supreme lăsată de Mântuitorul nostru.

Zoltan Toman,

pr. vicar în parohia Timișoara II-Fabric

Gerhardinum, centrul intelectual, spiritual și cultural al diecezei

De mai bine de 20 ani, Liceul Teologic Romano-Catolic „Gerhardinum” desfășoară activitatea educativă și spirituală în cadrul Episcopiei Romano-Catolice Timișoara. La începutul anului școlar 2015-2016, acest centru educativ catolic a avut 368 de copii și elevi la grădiniță, la școala primară, la gimnaziu și la liceu.

În acest an, profesorii i-au încurajat pe elevi să participe la cât mai multe concursuri și olimpiade. Efortul intelectual a adus roade. Elevii au obținut premiul II la olimpiada județeană de limba germană, mențiuni la olimpiada județeană de biologie, maghiară, religie și latină, premiul III și mențiuni la Olimpiada Națională Ecumenică de Religie. În luna februarie, echipa școlii a primit prima mențiune la Concursul Interjudețean de Istoria Bisericii „Pe urmele vocației”, desfășurat la Oradea. Din 130 de școli, echipa elevilor din Gerhardinum a obținut locul al

10-lea la Concursul Regional „Elevul înțelept” din Cluj-Napoca. Asemenea diecezei, elevii aparțin diferitor minorități etnice. Datorită diversității culturale, 10 elevi de origine maghiară și croată au participat la Concursul Național „Călătoria mea multiculturală”. Din 45 echipe înscrise, liceul nostru a obținut locul X. La acest concurs intercultural a fost prezentată boiaua din Mailat și confecționarea portului popular crașovean din Clocotici.

Viața din școală și internat este marcată de programul spiritual. În afară de liturghiile săptămânale frecventate de elevi, fiecare clasă de liceu participă la exerciții spirituale anuale. Tema zilelor spirituale a fost „Apostolii în jurul lui Isus”. Tinerii participanți au putut observa că diversitatea de caractere, de mentalitate și de stil de viață nu ne împiedică să găsim locul și misiunea noastră în Biserică.

Cei 71 de interniști au parte pe parcursul săptămânii de diferite activități sportive, culturale și interactive. În Postul Mare, elevii au prezentat din nou Patimile Domnului în opt comunități catolice bănățene. De asemenea, elevii liceului au făcut voluntariat la Întâlnirea Diecezană de Tineret și au participat la proiectul social-religios „Sărăcia, o față tristă al orașului nostru”.

Țelul școlii noastre este ca tinerii să-și însușească, prin educație creștină, valorile adevărate și, ca tineri maturi, să fie implicați activ în Biserică și în societate.

Pr. Zoltan-Iosif Kocsik
spiritual

A șaptea întâlnire anuală a Rețelei de Rugăciune/Imaháló/Gebetsnetz

Desfășurată în Duminica Bunului Păstor, 17 aprilie 2016, în Anul Milostivirii Divine, a șaptea întâlnire anuală a Rețelei de rugăciune pentru preoți și chemări la viața consacrată a avut loc la Mănăstirea Salvatorienilor din Timișoara, Parohia romano-catolică Timișoara III-Elisabetin. Întâlnirea s-a bucurat de prezența a mai mult de 80 de credincioși, veniți din parohiile timișorene, dar și din parohii din Arad.

Salutul de bun-venit a fost adresat de P. Josef SDS, Superiorul Mănăstirii Salvatorienilor, care și-a exprimat bucuria revederii cu membrii rețelei de rugăciune, a faptului că sunt în număr mai mare decât în anii precedenți, în creștere de la an la an.

Deși, întâlnirile anuale se desfășoară mereu după aceeași „schemă”, totuși fiecare întâlnire aduce ceva nou. Tema este mereu diferită, dar de fiecare dată ne îmbogățim sufletește.

Motto-ul Rețelei de rugăciune este: „Secerișul este mare, însă lucrătorii sunt puțini. Rugați-l, deci, pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul lui.” (Mt 9,37-38)

În concordanță cu acest motto, referentul P. István Barazsuly SDS a ales tema întâlnirii: Ordinul Salvatorian și clarificarea vocației. Ne-a prezentat istoricul ordinului, al provinciei, conținând și câteva date statistice globale, din care reiese prezența stabilă a Ordinului Salvatorian în Europa, dar și o mare dezvoltare în Asia. În toată lumea, salvatorienii activează în peste 40 de țări și sunt 1147 membri. După prezentarea temei, participanții au fost împărțiți în grupuri mici, aproximativ 20 într-un grup, fiecare având desemnat câte un reprezentant. Acesta a prezentat în plen concluziile discuțiilor avute în grupuri.

Un lucru deosebit de frumos și apreciat mult de cei care au participat la întâlniri este rugăciunea

rozariului, care s-a ținut în biserică. Anul acesta, pe fiecare decadă a rozariului, ne-am rugat pentru câte un continent, astfel că ne-am rugat pentru fiecare dintre cele cinci continente. Pe o hartă a lumii așezată în fața altarului, în fața statuii Maicii Domnului, fiecare grup de decadă a așezat pe continentul pentru care ne-am rugat decada respectivă, la rugăciunea Tatăl nostru o lumânare, iar cei care au spus Bucură-te, Maria au așezat câte o floare. Astfel, am împletit florile cu rugăciunile noastre pentru lumea întreagă.

A venit timpul pentru sfânta liturghie, celebrată de P. István SDS și P. Nikolaus SDS, paroh.

Frumoasa zi de duminică s-a încheiat cu mulțumirile noastre către Bunul Păstor care este mereu în noi, este mereu cu noi și lucrează în noi. Ne bucurăm că și noi suntem o mică „turmă” a sa. Îl laudăm și îi mulțumim Părintelui ceresc pentru persoanele consacrate pe care ni i-a dăruit și îl rugăm, conform motto-ului, „să trimită lucrători la secerișul lui.”

Mulțumirile Comitetului de organizare se îndreaptă către părințele paroh P. Nikolaus SDS și către surorile salvatoriene, care au inițiat această rețea, apoi, în mod deosebit, lui P. Istvan SDS pentru frumoasa prezentare a temei alese și pentru învățături. Se îndreaptă către toți participanții, în special, celor prezenți până la sfârșitul evenimentului; către toți cei care ne susțin într-o formă sau alta, chiar dacă unii dintre ei nu au putut fi prezenți; către toți cei ce s-au înscris în acea zi. Credem în continuitatea acestei rețele, în faptul că ea va crește an de an ca număr de membri și de aceea adresăm din toată inima, tuturor un simplu, dar cald, mulțumim!

Clara Balint

Parohia „Preasfânta Inimă a lui Isus”
Timișoara III-Elisabetin

Sfântul Paul, apostolul neamurilor

29 iunie

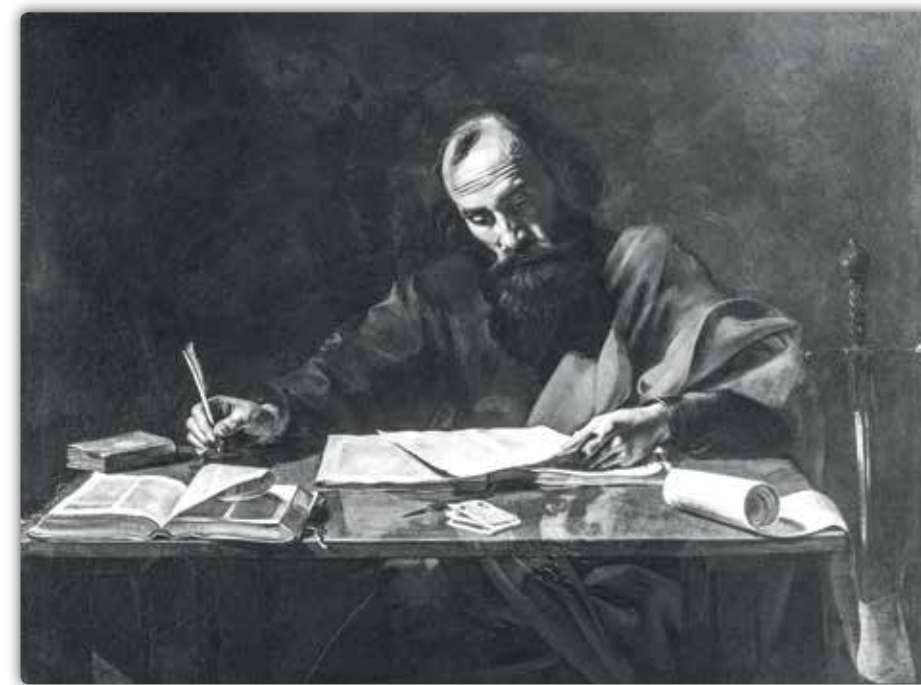
În anul 32 sau 35 al erei creștine, un tânăr rabin, pe nume Saul-Paul, se îndrepta spre Damasc în Siria. Era un dușman al creștinilor și fusese martor la uciderea unui creștin, diaconul Ștefan. Ajuns la porțile Damascului, Saul este străfulgerat de o lumină din cer și trântit la pământ (cf. *Fap* 9,3-4). Viziunea pe care Saul-Paul o are acolo îi va schimba fundamental viața. Cel care îi persecuta odinioară pe adepții lui Isus va spune mai târziu: „*Pentru mine a trăi este Cristos*” (*Fil* 1,21).

Saul-Paul s-a născut cândva între anii 10-5 î.C. în importantul oraș Tars, în provincia Cilicia, din Turcia de astăzi. Când Paul declara în *Fap* 21,39 „*Eu sunt iudeu din Tarsul Ciliciei, cetățean dintr-o cetate care nu este fără faimă*”, el nu exprima doar mândria de a fi cetățean al unei mari cetăți, dar atesta o realitate istorică. Saul a fost cetățean cu drepturi depline al Tarsului. Acest drept îi revenea de la naștere deoarece aparținea uneia dintre cele mai vechi familii ebraice ale orașului. Paul era mândru de acest privilegiu, cu atât mai mult cu cât cetățenia romană îi revenea prin naștere.

După propria sa mărturie, Paul s-a născut într-o familie de iudei fervenți. A fost trimis la Ierusalim, centrul spiritual al iudaismului, la *Beith Hamidrash* pentru a aprofunda Scripturile și religia părinților. Paul devine un rabin devotat cu totul cauzei religioase.

Ca un bun fariseu, Saul se bate pentru Lege și este împotriva celor care urmează „calea” (lui Isus), ca un pericol pentru adevărata credință iudaică.

Sfântul Paul este desemnat adesea

cu numele de „apostolul neamurilor” sau apostolul „păgânurilor”. În Scrisoarea către Galateni, în descrierea călătoriei sale la Ierusalim și a întâlnirii cu „cei mai de vază” (*Gal* 2,2), sfântul Paul prezintă sfera activității sale misionare în acești termeni: „*mi-a fost încredințată evanghelia pentru cei necircumciși, după cum lui Petru [îi fusese încredințată] pentru cei circumciși, căci cel care îl constituise pe Petru pentru apostolatul celor circumciși m-a constituit și pe mine pentru păgâni*” (*Gal* 2,7-8).

Sfântul Paul face trei ample călătorii misionare în care îl predică pe Cristos și fondează comunități creștine. Adresează scrisori acestor comunități iar scrierile sale sunt primele care vor intra în canonul scrierilor Noului Testament. În toate aceste scrieri transpare un suflet pasionat de Cristos.

Un eveniment important pentru perioada apostolatului lui Paul este Conciliul din Ierusalim din anul 49 d.C. Sfântul Paul era atunci după primele sale succese misionare printre păgânii din Asia. În ciuda opoziției iudaizanților, apostolii decid că păgânii pot intra în Biserică fără să li se impună practicile iudaice, ci numai

preceptele noahice: abținerea de la carne jertfită idolilor, de la animale sugrumate și de la desfrâu. Această importantă decizie deschide larg ușile Bisericii pentru primirea păgânurilor. Sfântul Paul își continuă neobosit munca misionară însoțit și sprijinit de colaboratori entuziaști precum Silas, Luca și Timotei.

Dar pentru apostolul Paul se profilează și orizontul persecuțiilor. Ajuns la Ierusalim în anul 58, la instigarea iudeilor, sfântul Paul este arestat și ținut doi ani în închisoare. Este dus apoi la Roma unde între anii 61-63 rămâne în libertate supravegheată. Eliberat în anul 63 reia activitatea misionară. Dar mai târziu, probabil tot la instigarea iudeilor, este din nou arestat și suferă moartea de martir prin decapitare în anul 67.

Paul a fost fără îndoială un „vas” ales, un instrument de mare preț în mâinile lui Dumnezeu, care a transmis oamenilor de atunci și nouă celor de astăzi mesajul mântuirii: „*noi vorbim, după cum este scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a pregătit Dumnezeu celor care îl iubesc pe el*” (*1Cor* 2,9).

ercis.ro

**„Omul nu este niciodată mai mare decât atunci
când îngenunchează înaintea Dumnezeuului
și mântuitorului său.”
Sfântul Papă Ioan al XXIII-lea (1881-1963)**

